

VIERDE HOOFDSTUK.

Waarin Breydel toont, dat hij niet alleen spreken, maar ook handelen durft, wat echter slecht voor hem afloopt.

Jan Breydel gevoelde behoefte eens rustig alleen te zijn. Haastig stapte hij naar de kust en beklom hij de duinen. Daar vóór hem strekte zich de wijde zee uit. Schepen zeilden voorbij en voeren naar de Zwyngholf. En al kon de deken thans de watervlakte vóór Sluis niet zien, toch wist hij, dat ze met vaartuigen overdekt was.

— Voorspoed, welvaart voor Vlaanderen, dacht de deken. En toch waarom die schandelijke verdrukking, die lage loonen, die zware belastingen? En zal nu ons ijverig, zwoegend en moedig volk, aan handen en voeten gebonden, den vreemdeling overgeleverd worden?

De zee lag daar rustig. De golfjes streelden 't zand. Maar Breydel wist, dat de watervlakte zich soms op 't onverwachts verhief, de kust beukte, de duinen wegsloeg, 't land overstroomde, dood en vernieling verspreidde.

De deken keerde zich om. Een heerlijk panorama ontrolde zich aan zijne voeten. Het land rijk bevrucht met heerlijke oogsten. Hier Lisseweghe's fiere toren, die nog op voltooiing wachtte, daar de spits van Damme's toren 1), ginds 't machtig Brugge. En overal dorpen, hoeven, hutten, soms verscholen onder schaduwrijke boomen.... Kanalen met vaartuigen overdekt. Heerlijk Vlaanderenland! De zon bescheen de weelderige vlakte, deed de ramen van Ter Doest blinken. Hoe rustig scheen 't Vrije van Brugge, even rustig als de zee! Maar juist gelijk de kalmte der zee plotseling in onstuimigheid kan veranderen, zoo zou ook die streek in rep en roer geraken.

1) Vroeger had de toren van Damme's kerk eene sierlijke spits.

Breydel hoorde in den geest : alarmgeklep op al die torens... tromgeroffel, bazuingeschal ; hij zag gewapende burgers en dorpers. En in de verte verrees een bloedig slagveld.

— Maar Vlaanderen zal vrij zijn, vrij ! De deken sprak het woord langzaam uit. Een zoet gevoel doorstroomde zijne borst, het harte joeg snel... Vrij !

SCHEPEN ZEILDEN VOORBIJ

Breydel werd kalmer. Hij daalde het duin af. Lang had hij er staan mijmeren.

— Van zaken doen, zal er dezen noen niet veel komen, mompelde hij. Op de huisreis kan ik nog eens bij boer Tulco gaan. Die bezit ook groote kudden en mogelijk geluk ik daar.

Hij kwam voorbij een klein huisje of beter een houten hokje.

— Hier woont nog een deugniet, zei de wandelaar bij zich zelve, door eene opening in den wand blikkende. Ha, Hein, de strandlooper, is niet thuis. De fielt zal weer op zwerftocht wezen. Wie zal zeggen hoeveel ongelukkige schipbreukelingen hij in de stormachtige nachten uitgeplunderd en stillekens onder het zand begraven heeft? En men zegt dat hij nu ook verspieder der Franschen is.

Eensklaps werd Breydels aandacht gewekt door hulpgeroep. De heuvelrij maakte daar een kromming. Maar de deken wist dat achter den hoek een nederig hutteke stond. Van ginder scheen 't noodgeschrei te komen.

Breydel snelde er heen. Een oogenblik bleef hij verontwaardigd staan. Eene vrouw lag geknield in 't zand en strekte smeekend de armen uit naar twee mannen. Een van beiden, in wien Jan den rentmeester Wauters herkende, dreigde met een stok.

— Wat beteekent dat! schreeuwde Breydel. Wel gierige menschenplager, ontmoet ik u nu reeds! En nog wel in gezelschap van een anderen fielt, van Hein, den strandlooper. Ja, soort zoekt soort!

— Moei u niet met mijne zaken! riep Wauters kwaad.

— Uwe zaken zijn gewoonlijk van dien aard, dat een eerlijk mensch er nadeel van ondervindt. En daarom zal ik zoo vrij zijn er nu mijn neus wel in te steken.

Zoo sprekende ontrukte Breydel aan den rentmeester den knuppel. En tot de vrouw zei hij vriendelijk:

— Moederke, sta op! Buig u niet voor den knecht van een Leliaart, voor een schelm, die de nagedachtenis zijns vaders verloochent. Vertel mij eens, wat er gebeurd is.

— Ach, brave heer, ik ben de weduwe van een vrijen man. Mijn echtgenoot liet mij deze hut na, benevens eene spade, een houweel en het perkament waarop te lezen staat, dat hij niet dienstbaar was. Ik heb nu in den oogsttijd een zak gerst verzameld. Geld om het te laten malen heb ik niet. Ik voorzag mij van twee steenen, waartusschen ik eene handvol graan plet, telkens als ik een broodje bakken wil. Ik was hier mee bezig, toen de rentmeester voorbij kwam. Hij zegt, dat ik dit graan op den molen van zijn heer malen of den maalprijz betalen moet. Tot straf heeft hij mijn zak gerst weggenomen en Hein geroepen, om ze naar zijne hoeve te brengen. Hij dreigt, mij te laten kerkeren, als ik nog ongehoorzaam ben.

Dit alles vertelde de vrouw op treurigen toon. Schijnbaar kalm had Breydel toegeluisterd. Maar met moeite bedwong hij zijnen toorn. Nu barstte deze los.

— Breng dien zak op zijne plaats! gebod de deken aan Hein, den strandlooper, een kort manneke, met een terugstootend uiterlijk.

— Ik verzet er mij tegen ! tierde Wauters. De rechten van mijn heer moeten geëerbiedigd worden.

De rentmeester wilde de gerst afnemen, maar ontving van Breydel een gevoeligen slag op den arm.

— Hein, grijpt hem vast ! beval hij woedend tot zijn gezelschap, den deken aanduidende.

Maar de strandlooper scheen geen lust te hebben, zich met den kloeken beenhouwer te meten.

— Alloh ! Hein, ransel hem af, ge zult eene belooning krijgen ! siste Wauters.

— Wat doet gij hier, zeeroover ? vroeg Breydel spottend aan Wauters' makker. Nu vergaan er geen schepen en ge kunt dus geen lijken plunderen, noch lading stelen. Ah, daarom gaat ge er met dezen Leliaartsslaaf op uit.

— Ik zal u bij mijn meester, den heer van Syssele, aanklagen, dreigde de vrek. De heer van Syssele bezit hier het maalrecht.¹⁾

— De heer van Syssele heeft niemendal te vertellen.

— De Fransche koning schonk hem dat recht.

— Gij liegt ! Bovendien, de Fransche koning mag in Vlaanderen geen woordje meespreken. Weet ge, wie hier de baas is ! Het volk ! En ik, een uit het volk, zal maken, dat arme, treffelijke lieden niet verdrukt worden door landverraders en vleiers van Frankrijk, zooals gij. Verstaat ge dat, slaaf van den heer van Syssele, kruiper voor den moordenaar uws vaders ? En vooruit nu ! Moest ik hooren, dat ge dit vrouwtje nog lastig valt, vreest dan beiden den arm van Jan Breydel.

Wauters aarzelde nog.

— Weg adder ! herhaalde de deken, zijn knuppel opheffend.

Het tweetal droop af.

— Mijne beurt zal ook wel eens komen, verwaande Bruggeling ! mompelde Wauters. Ik rust niet, voor ik een wraakplan verzonnen heb.

— En ik zal u helpen, zei Hein, de strandlooper, moediger nu hij verder van Breydel was.

De rentmeester bemerkte den schaper. Hij dacht aan hetgeen zijne moei hem verteld had. Ralph moest Breydel opgestoot hebben. Nu wilde de gierigaard zijn drift koelen op den grijsaard. Haastig ging hij er heen.

— Goeden avond, baas, rentmeester van den heer van Syssele, groette Ralph.

¹⁾ In de middeleeuwen bezaten vele heeren het maalrecht. Zij noemden zich meester van den wind, die over hun gebied woei. De omwonende arbeiders moesten hun graan op 's heeren molen laten malen en daarvoor een hoogen prijs betalen. Deze onrechtvaardige maatregel gaf aanleiding tot vele misbruiken.

— Ik heb u wat te zeggen ! gromde Wauters.

— Mag Hein het hooren ? vroeg Ralph.

— De geheele wereld mag het hooren !

— Dan is 't geen geheim dus, hernam de schaper spottend. Welnu baas, rentmeester van den heer van Syssele, ik luister.

— Ge hebt met dien verwaanden gek gesproken, barstte Wauters los.

— Wien bedoelt ge ?

— Dat weet ge wel ! Of kent ge misschien den verwaanden gek niet ?

— Mijn baas, de rentmeester van den heer van Syssele, spreekt in raadselen. Een verwaande gek, ja, ik ken er een.

— Ge hebt hem kwaad verteld van mij.

— Ik koutte wat met meester Breydel. Die is geen verwaande gek ! Hem bedoelt ge dus niet.

— 'k Geloof dat uw verstand op den loop is, schreeuwde Wauters.

— Hij bedoelt u met een verwaanden gek, u noemt hij zoo ! zei Hein de strandlooper listig.

— Wat, zoudt ge dat durven ! kreet de gierigaard. Hij wilde Ralph diens staf ontrukken, maar de herder hield zijn stok stevig vast.

— Hein slaat den nagel op den kop, sprak Ralph kalm. Mijn wapen krijgt ge niet. Ik las in uwe oogen, wat ge in uw schild voert. Ge komt den ouden man kastijden. Maar Ralph heeft met meester Breydel gesproken, met dien kloeken, fieren Klauwaart en nu is zijn bloed weer verjongd. Een stapke achterwaarts, rentmeester van den heer van Syssele, of de herder zal gedwongen zijn een klap tegen uwe rentmeesterlijke beenen te geven.

Wauters bleef een oogenblik als verstomd staan. Was het wel de oude schaper die zoo sprak ? Maar dan steeg zijn toorn nog. Welhoe, ieder verzette zich tegen hem ! Hij braakte eene verwensching en sprong op Ralph toe. Met eene vlugheid, welke men bij den herder niet zou verwacht hebben, zwaaide deze zijn staf. Zijn baas slaakte een kreet van pijn.

— 'k Heb 't u voorzegd, spotte Ralph. Wie niet hooren wil, moet voelen ! 't Doet toch niet te véél zeer, hoop ik. Hoed u voor eene tweede aanraking !

Hein was als een tijger achter den herder geslopen. Hij sprong Ralph op den rug en trok hem achterover. De oude man stortte ten gronde. En nu koelde Wauters zijne wraakzucht. De strandlooper hield den schaper in bedwang, terwijl de rentmeester met zijne vuist den ongelukkige in 't gelaat sloeg.

Eensklaps werd Hein opgenomen en weggeslingerd. De rentmeester

voelde een ijzeren greep in den nek. Hij wrong zich in allerlei bochten om los te geraken, maar 't gelukte hem niet.

— Nu is 't uit met uwe boevenstreken ! kreet Jan Breydel, want hij was Ralph's helper. Nu zullen we Vlaanderen van wat venijn verlossen. Ik begreep wel, dat ge weer iets duivelsch wilde uitvoeren en daarom volgde ik u. Ik zal u eens toonen, hoe hier de rechten van den heer van Syssele geëerbiedigd worden.

De deken sleurde zijn gevangene onder een boom. De strandlooper was gevlucht.

— Uw laatste uur is geslagen, booswicht, vervolgde Breydel op strengen toon. De zeemeeuwen zullen dezen nacht rond uw lijk fladderen.

— Laat mij gaan ! kermde Wauters wien 't angstzweet langs alle kanten uitbrak.

— Neen, neen, vriendje, ik wil eens een oogenblik voor rechter en voor beul spelen. Als ge zoo wat hooger hangt, zult ge beter de Franschen zien afkomen.

Ralph was kreunend opgestaan.

— Wat moet er met hem gebeuren ? vroeg hij aan Breydel.

— Hij mag eens door een henneppen venster kijken.

— Zult ge hem ophangen ?

— Er is immers niets aan verbeurd. Een half uur geleden tergde hij eene arme vrouw. 'k Heb hem toen vermaand nooit meer opnieuw te beginnen. Hij heeft niet geluisterd. Nu zal hij Breydels arm voelen. Ralph hebt ge eene koord voor mij ?

— Zeker, zeker ! Maak den strop maar stevig. Wat ge doen wilt is eene weldaad voor de gansche streek. Morgen branden er vreugdevuren op de duinen.

De herder haalde een sterk touw.

— Maak gij den strop, want ik kan dezen kerel niet los laten, hernam de deken. Ik handel slechts uit eene grap, om hem schrik aan te jagen, fluisterde hij er bij.

— Met plezier, meester Breydel. Wel baas, rentmeester van den heer van Syssele, dat hadt ge niet gedacht, hé, toen ge zooeven mijn aangezicht voor 'nen Franschen trommel bezaagt ?

Genade, genade ! smeekte Wauters, meenende dat het ernst was.

— Een gunst zal ik u toestaan, zei Breydel spottend. Ge vereert den Franschen koning. Welnu ik zal u met uwe valsche tronie naar 't Zuiden hangen. Met den blik op Frankrijk gericht, moogt ge sterven, dat is toch nog eene zoete troost. Ge krijgt twee minuten, om u met den Hemel te verzoenen.

— Geef er hem vijf, meester Breydel. Zijn zondenregister is lang.

— Welnu, vijf minuten dan !

De gierigaard beefde als een riet.

— Medelijden, deernis ! stamelde hij. Ach ! dood mij niet... ik zal geen kwaad meer doen... ik zal een Klauwaart worden.

Breydel diende den veroordeelde een klinkenden kaakslag toe.

— Ontwijd den naam van Klauwaart niet ! gebood hij. Gij moogt dat woord niet uitspreken, Leliaarts knecht.

— Genade... genade ! herhaalde Wauters.

— Nog drie minuten, zei Breydel ernstig.

De rentmeester stak smeekend de handen omhoog. Tranen biggelden langs zijne wangen. Hij rilde over al zijne leden.

— Genade, genade... ach, laat mij toch leven... vraag wat ge wilt... eisch alles, maar dood mij niet ! kermde hij. Met schuwen blik zag hij naar de strop, welke Ralph gereed hield.

— Nog een minuutje ! mompelde Breydel.

Hij wierp de koord over een dikken tak.

Wauters viel op zijne knieën . . . tierde, hilde, gilde. Maar kalm legde de deken hem den strop om den hals.

— Nu 't touw naar beneden trekken, dan gaat het gemakkelijk, zei Ralph.

— Houd zijne handen vast ! gebood de deken. Voor Vlaanderen, voor 't Brugsche Vrije . . . voor de rust der armen, voor 't geluk der weduwen en weezen, wilde ik de wereld van dezen aartsschelm en landverrader bevrijden, sprak de deken op plechtigen toon.

Maar eensklaps weerklonk trompetgeschal, vermengd met luid geschreeuw. Eene ruiterbende kwam aangesneld.

— Vrienden of vijanden ? vroeg Breydel.

— Meester, vlucht ! Spoedig, vlucht ! 't Zijn Leliaarts, riep Ralph gejaagd.

— Een Klauwaart vreest geen Leliaart, antwoordde de deken op waardigen toon.

— Edele heer van Syssele, edele heer... haast u... red mij ! kreet Wauters.

Breydel trok gezwind den strop dicht.

De rentmeester gevoelde, dat zijne keel toegesnoerd werd. Hij snakte naar adem.

De ruiters waren daar. Driftig sprongen ze op den grond.

— Is hij dood ? vroeg een heer, die in de zadel gebleven was.

— 't Ware te wenschen ! antwoordde Breydel.

— Wie zijt gij, dorper? hernam de edelman op hoogen toon. Wat vermeet ge u, een mijner dienaren aan een boom te willen hangen?

— Wie ik ben, heer van Syssele? Jan Breydel, deken der Brugsche beenhouwers, een oprechte Klauwaart, een die de Leliaarts haat! En wat dezen dienaar betreft, met groote spijt, zie ik, dat hij nog leeft. Als gij zoo'n schelm beschermt, deugt ge ook niet.

— Grijpt dien brutalen laat! schreeuwde de edelman, rood van toorn. Een wapenknecht wilde dit bevel uitvoeren. Breydel liet hem rustig naderen. Maar plotseling greep hij zijn aanvaller om den hals en wierp hem ten gronde.

— Dat is een! riep hij. Ik ben een vrije burger, heer van Syssele en herken 't gezag niet van een edelman, die voor den Franschen koning in 't stof kruipt.

— Vangt hem dan toch, lafaards! tierde de ruiter. Hoe kunt ge uw meester zoo laten beleedigen?

Nu wierpen zich vier dienaren op den deken. Deze weerde zich als een bezetene. Maar zijn moed baatte hem niet. Na een hevigen strijd werd hij overmand.

— Willen wij hem ophangen? vroeg een der wapenknechten.

— Neen, voer hem mee naar mijn kasteel! We zullen de jacht uitstellen. Heden nog keeren we naar Syssele terug, sprak de gebieder.

Wauters was weer bij kennis. Wild zag hij om zich heen. Eenige oogenblikken later, vroeg hij:

— Waar is Ralph?

De herder was verdwenen.

— Hij stond hier toch, zei Hein de landlooper, die de eigenlijke redder van den rentmeester was.

Toen Hein gezien had, wie hem zoo onzacht van den ouden schaper wegrukte, toen wist hij niets wijzers te doen, dan zoo rap mogelijk het hazenpad te kiezen. Wat verder had hij eene ruiterbende ontmoet en den heer van Syssele herkend. Deze wilde zich met eenige vrienden een paar dagen op de hoeve vestigen, om langs de kust te jagen. Een vijftal bedienden vergezelden de edellieden.

Haastig had Hein verteld, dat rentmeester Wauters in de macht van een Brugschen poorter was en ongetwijfeld in levensgevaar verkeerden moest.

We zagen, dat de heer van Syssele nog juist bijtijds kwam, om zijn ambtenaar van den dood te bevrijden.

De rollen waren nu verwisseld.

Jan Breydel werd gekneveld en op een paard gebonden.

— We zullen de jacht uitstellen, zei de heer van Syssele. Ik wil

een streng voorbeeld stellen tot afschrik van al die opgewonden en verwaande poorters, die ons, edellieden, de wet durven voorschrijven. Daarom, mijne heeren, zoo richtte hij zich tot zijne vrienden, duidt het mij niet euvel, dat ik heden nog naar mijn kasteel terugkeer.

DE ONGELUKKIGE SCHIPBREUKELINGEN MOESTEN NIET OP DE HULP VAN EEN STRANDLOOPER HOPEN.

Wauters scheen nu genoegzaam hersteld, om te voet zijne woning te bereiken. Bovendien de strandlooper zou hem vergezellen. Hein werd meestal met dien naam aangeduid, omdat hij de zee schuimde. De ongelukkige schipbreukelingen moesten niet op de hulp van een strandlooper hopen.

De vrek zag spottend zijn geboeiden vijand aan.

— Als ze u morgen opknoopen, vraag dan, of de edele heer van Syssele zoo genadig zijn wil, u met 't gezicht naar Damme te hangen. 't Moet nog een zoete troost wezen te mogen sterven met den blik op de woonplaats van Maerlant, den oproerigen perkamentbekladder, zei de rentmeester hoonend tot den deken.

Breydel antwoordde niet, maar vestigde zijne oogen zoo doordringend op den valschen Vlaming, dat deze den blik neersloeg.

— Vooruit ! gebod de heer van Syssele. En gij vermetele kerel ¹⁾ bedenk, dat ge voor 't laatst de zee gezien hebt.

De kleine bende reed snel weg.

(1) De edellieden spraken meestal minachtend over de gewone burgers en de arbeiders. Zij noemden hen laten, dorpers of keerlen en hunne vrouwen wiven (wijven). Ze hadden een spotlied op hen gemaakt. Later zullen we dit lied hooren zingen.

A. HANS

GROENINGHE

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS

TWEEDE DRUK

*« Gij zult uw vaderland beminnen,
en zijn taal en zijn roem, »*

(H. CONSCIENCE.)

L. OPDEBEEK, -- UITGEVER -- ANTWERPEN

INHOUD.

HOOFDSTUK I.	Waarin wij kennis maken met twee flinke Vlamingen, en den dood van een groot man vernemen . . .
HOOFDSTUK II.	Waarin wij hooren, waarom Jan Breydel ontevreden was . . .
HOOFDSTUK III.	Waarin Jan Breydel den rentmeester harde noten te kraken geeft . . .
HOOFDSTUK IV.	Waarin Breydel toont, dat hij niet alleen spreken, maar ook handelen durft, wat echter slecht voor hem afloopt . . .
HOOFDSTUK V.	Waarin de schaper naar Brugge trekt en zijn leven waagt voor Breydel's redding . . .
HOOFDSTUK VI.	Waarin wij Ralph in Breydel's woning ontmoeten en kennis maken met Pieter de Coninc . . .
HOOFDSTUK VII.	Waarin een Klauwaart een Leliaart te woord staat . . .
HOOFDSTUK VIII.	Waarin monniken de gastvrijheid van den heer van Syssele inroepen . . .
HOOFDSTUK IX.	Waarin Breydel bezoek krijgt . . .
HOOFDSTUK X.	Waarin wij een kort stukje geschiedenis hooren . . .
HOOFDSTUK XI.	Waarin wij aan een sterfbed staan . . .
HOOFDSTUK XII.	Waarin wij naar Damme reizen . . .
HOOFDSTUK XIII.	Waarin wij Maerlant's begrafenis voorbij zien gaan . . .
HOOFDSTUK XIV.	Waarin wij een lijkmaal bijwonen . . .
HOOFDSTUK XV.	Hoe het maal gestoord werd . . .
HOOFDSTUK XVI.	Hoe de Klauwaarts scheidden. Wat er in eene taveerne gebeurde . . .
HOOFDSTUK XVII.	Te Rupelmonde . . .
HOOFDSTUK XVIII.	Waarin wij een ouden kennis weerzien . . .
HOOFDSTUK XIX.	Waarin de Franschen een onaangenaam avontuur beleven . . .
HOOFDSTUK XX.	De Vlaamsche kastijding . . .
HOOFDSTUK XXI.	Waarin we van Damme's beleg hooren . . .
HOOFDSTUK XXII.	Waarin wij 't stedeken Aardenburg bezoeken . . .
HOOFDSTUK XXIII.	Waarin de valschheid van een vorstenpaar en de edelmoedigheid van 's konings broeder duidelijk blijkt . .

HOOFDSTUK XXIV.	Waarin een Koninklijke Intocht beschre-
ven wordt	
HOOFDSTUK XXV.	Hoe Brugge in beroering kwam
HOOFDSTUK XXVI.	Waarin een stout plan ontworpen wordt .
HOOFDSTUK XXVII.	Waarin de uitvoering van het plan verteld
wordt	
HOOFDSTUK XXVIII.	Waarin Leliaarts en Klauwaarts strijden .
HOOFDSTUK XXIX.	Waarin wij eene heks ontmoeten
HOOFDSTUK XXX.	Waarin belangrijk nieuws wordt vernomen
HOOFDSTUK XXXI.	Waarin we fiere taal hooren
HOOFDSTUK XXXII.	Waarin we allerlei nieuws vernemen . .
HOOFDSTUK XXXIII.	De arme Aleida
HOOFDSTUK XXXIV.	Het feest
HOOFDSTUK XXXV.	De intrede van Du Chatillon
HOOFDSTUK XXXVI.	De Brugsche Metten
HOOFDSTUK XXXVII.	Waarin wij oorlogsgeruchten hooren . .
HOOFDSTUK XXXVIII.	Waarin we de Klauwaarts langs den zee-
kant volgen	
HOOFDSTUK XXXIX.	Het Fransche leger
HOOFDSTUK XL.	Het Vlaamsche leger
HOOFDSTUK XLI.	De komst der Franschen
HOOFDSTUK XLII.	Vóór den slag
HOOFDSTUK XLIII.	De slag der Gulden Sporen
HOOFDSTUK XLIV.	Waarin wij van onze vrienden afscheid
nemen	
BESLUIT	
AANHANGSEL	

heer van Syssele, de vader van uw meester ! En gij, ge kruipt als een hond voor den zoon van den moordenaar uws vaders ! Sta mij toe, u die harde waarheden te zeggen. Maar ge hebt ze uitgelokt door mijn overleden, vaderlijken vriend te beledigen ! Gij, rentmeester Wau-

SCHIEPEN ZEILDEN VOORBIJ

ters, werktuig en knecht van een Leliaart, gij hebt allerminst het recht Maerlant's nagedachtenis te schenden.

Wauters zag wit als een lijk. De geldduivel, die in zijn hart heerschte, zou toch overwinnen. Die onderdrukte elk ander gevoel.

DE ONGELUKKIGE SCHIPBREUKELINGEN MOESTEN NIET OP DE
HULP VAN EEN STRANDLOOPER HOPEN. (Blz 28).

— Welnu, vijf minuten dan !

De gierigaard beefde als een riet.

— Medelijden, deernis ! stamelde hij. Ach ! dood mij niet... ik
zal geen kwaad meer doen... ik zal een Klauwaart worden.

Breydel diende den veroordeelde een klinkenden kaakslag toe.